

ας κάνουνε κάλους τὰ πόδια μας, κι' ας μὴ μπορούμε νὰ κινήσουμε ἐλεύθερα τὰ μέλη μας. Ἡ φουστανέλλα ἔμεινε γιὰ τοὺς χωριάτες. Ἔτσι ἀλλάζουμε καὶ τὴ γλῶσσα μας, τὴν φυσικὴ γλῶσσα, ποὺ τὴ βυζάκιμα μὲ τὸ γὰλκ τῆς μάνας; μας, ποὺ μᾶς ἔρχεται στὸ στόμα καλύτερα, γιὰτὶ ἀκούμε τοὺς δασκάλους νὰ φωνάζουνε πὼς ἕποιος μιλάει τὴ γλῶσσα αὐτὴ εἶναι βάρβαρος, εἶναι χωριάτης, εἶναι χυδαῖος, καὶ μὲ τὴν πρόληψη πὼς αἱ δασκάλοι ποὺ τὰ λένε αὐτὰ θὰ ξέρουνε κατὰ περισσότερον ἀπὸ μᾶς, γάρτουμε τὰ λόγια τους, περιφρονούμε τὴν γλῶσσα μας καὶ ἔτσι νομίζουμε πὼς γινόμαστε τέλειοι Εὐρωπαῖοι, ἀνθρωποὶ δηλαδή μὲ εὐγένεια.

Αὐτὰ τὰ πράματα ἔσο ἀπλὰ κι' ἂν εἶναι δὲν μπορεῖ νὰ τὰ νοιώσῃ ὁ κ. Κούσουλας. Καὶ δὲν ἀπορούμε. Ὁ κ. Κούσουλας ὅπως θαυμάζει τὴν καθαρῆουσα, θαυμάζει καὶ τὰ ποιήματα τοῦ βουλευτοῦ κ. Μπέλλου. Μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμό μιλάει καὶ γιὰ τὰ δύο. Βάζει μαχίιστα στὸ βιβλίο του κι' ἓνα ποίημα τοῦ κ. Μπέλλου στὴ πριγκήπισσα Ἀλλίαν δίπλα σ' ἓνα ποίημα τοῦ Δροσίνου. Κ' ἔπειτα ρωτᾷ ποῦ ἀρέσει περισσότερον στοὺς ἀναγνώστες του. Ἡ καλλιαιθησία τοῦ κ. Κούσουλα ἔως ἐκεῖ μόνο φτάνει. Τὶ ζητᾷτε περισσότερα;

Σπάρτη

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΣΤΗΝ ΚΑΝΕΡΙΝΑ
ΤΟΥ
AUERSBACH—KELLER

Σὲ τέπιο μέσα ὁ Γκαίτες Σατανᾶ ἀμῆρι ζουγράφιζε τὴ δόλια Μαργαρίτα. Ὅμως δὲν εἶχε ὄμπρος του τέπια ἀσκηνομύτα σὰν ἔγραφε τὸ μαγικό του χέρι.

Λειψία

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

Κ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

«ΤΟ ΚΡΑΣΙ»

Τὸ βιβλίο τῆς ἡμέρας — φύλλα τυπογραφικὰ 18 — εἰκόνες εὐρωπαϊκῆς 70 — χαρτί ἐκλεχτό. — Πουλιέται δρ. 3,50, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστία», Κ. Ἐλευθερουδάκη (Π. Συντάγματα) καὶ Μπέκ.

ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΑ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑΣ» 2

ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΣΣΛΙΝ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Δράμα σὲ τρεῖς πράξεις

Μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟ

ΣΩΤΗΡΗΣ.—(Τὴν κοιτάζει ἐρωτηματικὰ καὶ γελᾷ εἰρωνικὰ).

ΑΝΝΕΖΩ.—Κι' ἂν θέλει νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, δὲν ἔχει ἄδικο.

ΣΩΤΗΡ.—Καμμιά ραδιουργία στὴ μέση, γιὰ κουργουσοῦρα. Ἐμπρός λοιπὸν... ἔλα... ἔλα νὰ ἰδοῦμε τὴν τέχνη σου.

ΑΝΝΕΖΩ.—Ἀφέντη μου!.. Τ' ἀκούμε κι' ἐμεῖς, ὁ κόσμος τὰ μουρμουρίζει.

ΣΩΤΗΡ.—Αἰ... καί;

ΑΝΝΕΖΩ.—Λόγια εἶν' αὐτὰ. Ὁ κόσμος λέει πὼς

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Ἡ ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτερικὸν δρ. χρ. 10

10 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κισκόκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ἰγουργεῖου Ὁκονομικῶν, Σταθμοῦ Τραχιοδρομίου (Ὁφθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ Ἰγουργεῖου Σιδηροδρομοῦ (Ὁμόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρῆ (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) καὶ στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἑστία» Γ. Κολάρου.

Ἡ συνδρομὴ του πληρώνεται μπροστὰ κ' εἶναι γιὰ ἓνα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΣΤΟΛΟ

δὲν ἔχουμε. Μᾶς τὰ πόδειξε ἡ «Ἀκρόπολη» μὲ τὰ ἄρθρα τῆς τᾶγρια μὰ καὶ ἀποκαλυπτικώτατα κι' ἀληθινὰ ὅσο παίρνει. Στόλο τῆς προκοπῆς δὲν ἔχουμε. Σαποκάραβα, ἄλλο τίποτε. Καὶ τὰ κρατᾷμε καὶ τὰ καμαρώνουμε καὶ ξοδιάζουμε ἑκατομμύρια γιὰ ἐπισκευές τους, ὄχι γιὰ νὰ φοβερίζουμε τὸν ὄχτρο μὲ δαῦτα—γιὰτὶ ὁ ὄχτρος τὰ ξερεῖ καλύτερα πάντα ἀπὸ μᾶς τὰ χάλια μας,—μὰ γιὰ νὰ δημιουργοῦμε λίγες θέσεις κυβερνητῶν, νὰ δικαιολογοῦμε παχιούς μισθούς, νὰ σκορπᾷμε γαλόνια μὲ τὸ τσουδάλι, νάχουμε Ἰγουργεῖον τῶν Ναυτικῶν, νάχουμε χορηγητῆς τοῦ στόλου, νάχουμε καὶ ποιητὴ ἀκόμα τοῦ στόλου, νάχουμε τὴν τύφλα στὰ μάτια μας.

Εὐλογημένος ἐκεῖνος ποὺ μᾶς φανέρωσε τὴν ἀλήθεια κι' ἀγιασμένο τὸ χέρι του ποὺ

τὰ πλώσε γιὰ νὰ τραβήξῃ τὴν αὐλαία καὶ νὰ μᾶς δείξῃ τὰ σαράβαλα ποὺ κρυβόντουσαν, μὲ τόσο ἐπιμέλεια, πίσω ἀπὸ τὴ σκηνή. Νὰ ποὺ μὲ τὴν πατριωτικὴ του πράξη—γιὰτὶ ὁ πατριωτισμὸς μὲ τὴν ἀλήθεια δείχεται κι' ὄχι μὲ τὴν σαχλοφωνίαν: τῶν Καζάζηδων καὶ τῶν Στάνδων—νὰ λοιπὸν ποὺ μάθουμε καὶ μεῖς, λίγο ἄργα, ἐκεῖνο ποὺ ἀπὸ καιροὺς καὶ ζαμάνια ξέρουν οἱ ξένοι, ὄχτροι καὶ φίλοι, καὶ μὴ ζῖ μας γελοῦν.

Στόλο δὲν ἔχουμε. Μὰ πρέπει νάχουμε καὶ μπορούμε νάχουμε. Ὁ πατριωτισμὸς δὲν ἐλείψε ποτὲ ἀπὸ τὸν Ρωμῖο καὶ ἡ ψυχὴ του εἶναι πάντοτε πρόθυμη γιὰ θυσίες. Ζητήστε παράδες κι' ἀμέσως θὰ σᾶς δοθοῦν. Ζητήστε καὶ μιλλιούνια καὶ σὲ μὴ μὲρα θὰ τᾶχετε. Μὰ δείχτε μᾶς πρῶτα πρῶτα καὶ δουλειά. Δείχτε μᾶς τιμιότητα καὶ εὐλακρίαν. Δείχτε μᾶς ἀληθινὸ πατριωτισμὸ. Πέτε μᾶς πὼς τάποφασίσατε γιὰ νὰ φτειάξετε στόλο νὰ τσαλαπατίστε τὴν συναλλαγὴ καὶ νὰποκρῦξετε κάθε ἔκτακτο Σύνοδο, νὰ πνίξετε τὴ δημοκοπία νὰπαρνηθῆτε τὸ παῦε, διόριζε καὶ μετᾶθετε.

Τότε θὰ σᾶς δώσῃ καὶ τὸ πουκάμισό του ὁ Ρωμῖος γιὰ νὰ φτειάξετε στόλο, γιὰ νὰ φτειάξετε στρατό, γιὰ νὰ φτειάξετε ἔθνος. Ἀλλοιώτικα μὴ περιμένετε οὔτε λεφτὰ. Ὁ κόσμος σᾶς ἐνοιωσε πιά, ἐνοιωσε πὼς τὸν κοροϊδεύετε, ἀσυνείδητοι, καὶ δὲν σᾶς δίνει τὸν παρὰ του γιὰ νὰ κάνετε τὸ κέφι σας καὶ νὰ σφίγγετε δυνατώτερα τριγύρω στὸ λαιμὸ του τὴ θηλειά.

Η «ΕΣΤΙΑ»

μᾶς πληροφορήσε σ' ἓνα ἄρθρο τῆς—ἐπιμνημόσυνον τὸ ποῦμε, γιὰτὶ τέτοια γράφει ταχτικὰ, ἀπὸ καιρὸ τώρα, ἄμα ἡ Βουλὴ τελειώνει τὴς ἐργασίες τῆς—πῶς ὑπάρχουν ἀπάνω ἀπὸ δέκα βουλευτῆς ποὺ ἀποδοκιμάζουν τὸ Κοινοβουλευτικὸ μᾶς σύστημα, ὅπως κατάντησε, καὶ εἶναι πρόθυμοι νὰ κάνουν... μὴ τρύπα στὸ νερό.

Θὰ τὴν γέλασαν τὴν καλὴ μᾶς τὴν «Ἑστία» καὶ τὸ πιστέψῃ. Ὅχι δέκα μὰ οὔτε ἓνας γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ δὲν βρίσκεται, γιὰτὶ οὔτε ἓνας δὲν ἀκούστηκε ἴσα μὲ σήμερα νὰ διαμαρτυρηθῇ γιὰ τὸ ἄτιμο σύστημα ποὺ ἐπνίξε τὸ ἔθνος, οὔτε ἓνας δὲν ἀνέβηκε ἀπάνω στὸ βῆμα νὰ πῇ: «Παραίτοῦμαι, γιὰτὶ δὲ θέλω νὰ ρεζιλιώω, μ' αὐτὴ τὴ ταχτικὴ ποὺ κρατᾷτε ὄλοι σας, καὶ τᾶτομό μου καὶ τὴν πατρίδα μου».

Τέτοια λόγια δὲν ἀκούστηκαν καὶ τέτοιους πατριώτες δὲν τοὺς εἶδε ἡ «Ἑστία» ὅταν ἐλογάριαζε τοὺς δέκα ἀντικοινοβουλευτικούς.

Κούρικα καρύδια λοιπὸν κ' ἰδῶ, ὅπως καὶ σὲ καθ

ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σου τὰ εἶχε κάποτε μὲ τὴν Ἑλένη...

ΣΩΤΗΡ.—(Ἰελῶντας.) Αὐτὸ εἶν' ὄλο ὄλο; Αὐτὸ εἶναι τὸ κακὸ ποὺ ἤθελες νὰ μᾶς κάμῃς;

ΑΝΝΕΖΩ.—Ὁ κόσμος λέει ἀκόμα...

ΣΩΤΗΡ.—Αἰ...; Τὶ λέει ἀκόμα...; Τὶ κομπιάζεις;

ΑΝΝΕΖΩ.—Πὼς ὁ πατέρας σου τὴν εἶχε τὴν

Ἑλένη τὸν καιρὸ... ποὺ γένεσε τὴν ἀρεθωνιαστικιά σου

ΣΩΤΗΡ.—(Τὴν κοιτάζει ἐκπληκτος. Ἐπειτα γελά.)

ΑΝΝΕΖΩ.—Ἡ Μαριγῶ ἦταν ἐκεῖνα τὰ χρόνια ὑπηρέτρια στὴν Ἑλένη. Αὐτὴ τὰ ξερεῖ ὄλα.

ΜΑΡΙΓΩ.—Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα. Τίποτα δὲν ξέρω. Αὐτὰ εἶναι ψέμματα.

ΑΝΝΕΖΩ.—Τότε νὰ βγάλῃ τὴ φάγουσα τὸ στόμα ποὺ τὰ πρωτοεῖπε αὐτὰ... ὁ λόγος ὅμως γυρίζει σ' ὄλη τὴν Κόρινθο.

ΣΩΤΗΡ.—Δὲν ἔκαμα γιὰ τὴν κόρη σου ὅ,τι μοῦ περνοῦσε στὸ χέρι μου; Δὲ μ' ἀφίνετε ἐπὶ τελους σὲ ἡσυχία!.. Τὶ ἄλλο θέλετε ἀπὸ μένα;

ΑΝΝΕΖΩ.—Δὲν θέλομε τίποτ' ἄλλο, ἀφέντη μου. Δοξάζουμε τὸ Θεὸ ποὺ σοῦ χάρισε μὴ γυναικα ποὺ εἶναι ὁμορφὴ κ' ἔχει ὄλες τίς χεῖρες σὰν ἀρχόντισσα καὶ δὲν ἔμοιασε διόλου τοῦ πατέρα τῆς, τοῦ σακάτη.

(Γελά.) Ὅχι! ἦταν δὲ ἓνας ἀσχημορούρης, σὰ μαϊμού

ἦταν—ὁ πατέρας τῆς!

ΣΩΤΗΡ.—Αἰ! Σιωπή! Ἐξ' ἀπὸ δαί! Ἐξ' ὄλες!!!

(Οἱ γυναῖκες φεύγουν φοβισμένες.)

ΣΩΤΗΡ.—(Βηματίζει πέρα δῶθε στὴ σάλα μὲ μεγάλη ταραχή.) Βλακείες! Τρελλές ἰδέες!

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ.—(Ἐρχεται σιγαλὰ μέσα καὶ στέκει ἔμπρος στὴ θύρα.)

ΣΩΤΗΡ.—Σακάτης... σὰ μαϊμού...; Βλακείες!

Βλακείες!

Ο ΧΩΡΙΚ.—(Προβάλλει μὲ συστολή.) Ἡ Ἑλένη εἶναι κάτω στὴ αὐλὴ... ἡ μάνα τῆς κυρὰ Φιγένειας.

ΣΩΤΗΡ.—Ἡ μάνα τῆς... εἶναι... κάτω στὴν αὐλὴ;

Ο ΧΩΡΙΚ.—Ἀμα φύγατε ἔκανε σὰν τρελλή... Ἐκραξε τὸν πνευματικὸ κ' ἐξομολογήθηκε.

ΣΩΤΗΡ.—(Ἀνοίγει μὲ ὄρη τὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία ἐφυγε ἡ Ἰφιγένεια καὶ φωνάζει.) Ἰφιγένεια... Ἰφιγένεια!

ΙΦΙΓΕΝ.—(Παρουσιάζεται μὲ λευκὸ μεταξωτὸ φόρεμα· στὸ χέρι κρατεῖ τὸν πέπλο μὲ τὴ γυρλάντα ἀπὸ ἀνθη πορτακαλλιάς.) Ὅτι δοκίμαζα τὸ νυμφικὸ μου... Δὲς!

ΣΩΤΗΡ.—(Ὁπισθοχωρεῖ μερικὰ βήματα.) Ἰφι...γένεια!...